



Thierry Schmitter recent in actie in Hyères.

Foto Thom Touw

liefde voor het water

De aarde bestaat voor tweederde uit water. In 'liefde voor het water' aandacht voor de speciale band tussen mens en water: JEROEN ZIJLSTRA, zanger en voormalig visser.

Bij hem is het klotsende water nooit ver weg. Hoewel hij alweer lang geleden in de haven aanmeerde en vervolgens in de muziek zijn heil zocht, laat het verleden Jeroen Zijlstra niet los. Sterker: de Wieringer kabeljauwvisser van weleer, de vijftig inmiddels gepasseerd en neergestreken in Durgerdam, dweept met het zeemansbestaan.

Van zijn teksten spat de weemoed af. Ze zijn doorspekt met melancholie, zonder vals sentiment of opsmuk. Gezongen met een doorleefde, bijna hese stem die het rauwe leven verraadt en het verlangen huiswaarts te keren treffend verwoordt.

De zee – zo klinkt door – is niet alleen een metgezel, maar kan ook een kwelgeest zijn. Een aanjager van heimwee. Maar wat wil je, als je de schier oneindige vergezichten zich dag in, dag uit aan je opdringen. 'Meeuwensound' noemt Zijlstra zijn liedjes, waarin de invloeden van jazz en blues duidelijk hoorbaar zijn. Het genre laat zich eigenlijk slechts uitleggen aan de hand van een alleszeggend tekstfragment: *Waar ligt de haven*

Ik zoek kust voor kust naar mijn plek

MARCO KNIPPEN



Foto Joop Boek



Eindelijk integratie

Debuut van paralympische 2.4-klasse

Frustratie, hoop en jarenlang gelobby. Dat ging vooraf aan het debuut van de paralympische 2.4-klasse op de 25ste Delta Lloyd Regatta. „Het is eindelijk gelukt”, verzucht Thierry Schmitter, de bekendste 2.4-zeiler van Nederland.

Sinds een jaar of vier is de 2.4-klasse geïntegreerd in de wereldbekerwedstrijden. Pas dit jaar is dat echter ook in Medemblik het geval. „De internationale zeilbond heeft druk uitgeoefend”, zegt Thierry Schmitter (40). „In het buitenland zijn ze veel verder met de integratie van paralympische in de olympische klassen. Ik ben blij dat het nu ook in Nederland gebeurt. We moeten weg van het hokjesdenken”, is de Stompwijkse van Franse afkomst kritisch. De integratie gaat gepaard met de ontwikkeling van de 2.4-klasse, een van de drie paralympische bootsoorten. Steeds meer valide zeilers ontdekken de boot. In de open wereldkampioenschappen binden valide en invalide sporters de strijd aan. „In deze boot maakt het niet uit of je benen het doen of niet. Je zit laag en werkt met je armen. Het is een eenmansboot, en vraagt niet zo heel veel van je fysiek. Tactisch en technisch is het echter een heel ingewikkelde boot.” Het is juist die eigenschap, het geen onderscheid maken tussen valide en minder valide, die Schmitter zo aanspreekt. Jaren geleden vond hij in het zeilen een uitlaatklep. De sport zorgde ervoor dat hij met zijn handicap leerde omgaan. „Op het water zijn we allemaal gelijk. Nog steeds kan ik niet accepteren dat ik niet kan lopen, maar ik heb er wel mee leren le-

ven. Het is een subtiel verschil voor mij.” De sport heeft een therapeutische werking voor Schmitter. Hij vindt er de passie die hij ooit voor bergbeklimmen had. Het leven in de natuur, met al zijn extremen, vond hij machtig. Tot het in 1998 mis ging. Tijdens het ijsklimmen werd Schmitter door een lawine meegesleurd, viel zestig meter naar beneden en brak zijn rug. Hij hield er een complete dwarslaesie aan over en kan nooit meer lopen. Na zijn revalidatie pakte Schmitter zijn oude hobby, zeilen, op. Als kind al deed hij met zijn vader mee aan wedstrijden bij de zeilclub. „Als ik nog benen had gehad, dan was ik niet gaan zeilen. Dan had ik nog in de bergen gezeten. Maar deze sport kon ik wel doen. En ik vind er dezelfde uitdaging als met het bergbeklimmen. In de bergen lees je de rotsen om de beste route te bepalen. Nu lees ik de wolken om de wind in te schatten en de juiste koers uit te stippelen.”

In 2004 nam Schmitter voor het eerst deel aan de Paralympische Spelen. In Athene won hij brons, al twijfelde hij erg over zijn deelname. „In het olympisch dorp voelde het alsof ik terug was in het revalidatiecentrum. Iedereen mankeerde wat. De Paralympics onderstrepen dat juist.” Hij werd weer geconfronteerd met het hokjesdenken waar hij zo'n hekel aan heeft. „Ik vroeg me af of ik naar de Paralympische Spelen ging omdat ik goed was of omdat ik gehandicapt was. Gelukkig was dat gevoel snel over tijdens de competitie. De Paralympics waren mooi en het gaat steeds meer leven, net als de Olympische Spelen.”

Komend jaar worden de olympische en paralympische kernploegen van de zeilbond samengevoegd. Nu al heeft Schmitter dezelfde trainers als de valide toppers in zijn sport. Ook is het allang niet vreemd meer om de zeilers in de 2.4-klasse op wereldbekerwedstrijden en regatta's aan het werk te zien. Nu is het dus ook de beurt aan Medemblik. Schmitter is er ondanks zijn kritische geluid blij mee. Zijn doel is een medaille tijdens de Paralympics in Londen in 2012, maar hij heeft een veel grotere droom: „Dat de 2.4 ooit olympisch wordt. Technisch kan het, het is gewoon een andere klasse in dezelfde sport. Toegankelijk voor zowel validen als invaliden. Maar het zal voorlopig wel bij dromen blijven.”

TESSA DE WEKKER

De zon in het water
zien schijnen

(hij/zij kan weer vrolijk zijn)